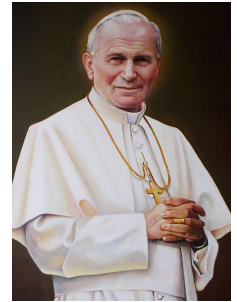

Liberálne, komunistické a národne – socialistické trendy vo vzťahu k učeniu Cirkvi I.časť

Branislav Michalka

17. marca 2019 ✝ Cirkev Politika

Zdroj: sk.wikipedia.org

O sociálnom učení Cirkvi sa zvykne hovoriť od vydania encykliky *Rerum novarum* pápežom Levom XIII. v roku 1891.

Encyklika bola reakciou na rýchlu industrializáciu prebiehajúcu v 19. storočí a na problémy z nej vzniknulé.

Cirkev však predkladala veriacim svoje sociálne učenie už po

celé stáročia a táto encyklika bola len dobovou reakciou na

problémy vzniku mestského proletariátu, rozkladu tradičných

sociálnych foriem vyrastajúcich zo stredovekého cechového systému a agrárneho zamerania hospodárstva a následnej biedy máš utopených v špine veľkomiest.

Celkovo má sociálne učenie Cirkvi omnoho dlhšie dejiny a zahŕňa omnoho širšiu problematiku ako len riešenie moderných sociálnych problémov. Z učenie Cirkvi sa dajú vyčítať súvislosti, ktoré nás informujú nielen o tom ako riešiť problém s robotníckou triedou a bezuzdným kapitalizmom, ale ako usporiadať štát ako taký.

Problémom však je, že nie väčšina, ale všetky štáty sú dnes konštruované a vládla v nich vykonávaná tak, že to odporuje tradičnému učení Cirkvi. Štáty sú ovládané modernými ideológiami, ktoré sú v rozpore s učením Cirkvi. Cirkev v nich rozpoznala svojich nepriateľov a vždy promptne zareagovala poukázaním na ich bludný charakter. Povinnosťou každého katolíka by malo byť oboznámenie sa s cirkevným výkladom moderných sociálnych a politických trendov, pretože vedomosti o tejto problematike sú nedostatočné alebo neprijímané aj u ľudí, ktorí sú zodpovední za vedenie katolíkov k spásu.

Citáty z encyklík sú doplnené drobnými komentármi pod textom.

Liberalizmu venujeme širšiu časť, pretože je vládnuceho bludom súčasnosti. Jeho autodeštruktívnosť ho však neochvejne vedie ku krachu a skaze. Predpokladom je, že bude nahradený rovnako bludným národným socializmom, ktorému sa venujeme nižšie. Ten bude pohanskou reakciou národov na pohanský multikulturalizmus.

Liberalizmus náboženský a politický

Encyklika Gregora XVI. : *Mirari vos* / 15.august 1832

... zlá domnienka, rozšírená na všetky strany skrze **leť bezbožníkov, že totiž vyznávaním ktorejkoľvek viery je možné získať večnú spásu duše.** ...

(Pápež Gregor XVI. tu predkladá základný blud, ktorý je dnes rozšírený vďaka ekumenizmu, totiž že príslušnosť ku katolíckej Cirkvi už nie je pre vyznávačov synkretizmu a ekumenizmu podmienkou spásy. Čiže podľa nich aj príslušnosť k inej kresťanskej heretickej komunite je zárukou spásy.)

... z tohto nečistého žriedla ľahostajnosti v náboženstve plynie ono prevrátené a **bludné učenie**, nech nepoviem už pominutie všetkých zmyslov, **že totiž každému sa má dovoliť a vydobyť sloboda svedomia**. ...

(Tu sú označené sloboda svedomia a sloboda myslenia, dve kultové idey moderného veku, rešpektované aj liberálnymi katolíckmi, za blud.)

... Sem patrí tiež **sloboda tlače, hodná veškerej kliatby**

... dychtiac po rozpustilej slobode, vzdorujú všetkému poriadku, všemožne sa usilujú, aby všetky práva v mocnárstvach podvrátili a vyplienili, aby pod závojom slobody uviedli ľud pod svoju vládu. ...

... chcú mať Cirkev oddelenú od kráľovstiev a zničiť obojstrannú svornosť medzi svetskou a duchovnou mocou. ...

(Odluka Cirkvi od štátu – ďalší moderný blud akceptovaný mnohými katolíckmi.)

Zdroj: commons.wikimedia.org

Encyklika Leva XIII. : Libertas praestantissimum / 20. júna 1888 (úryvky)

... Pre ľudskú spoločnosť preto nespočíva pravá sloboda v tom, že každý koná čo sa mu zapáči – to by štátnemu zriadeniu prinieslo veľký neporiadok, zmätok a zrútenie. ...

... Nutnosť poslušnosti voči najvyššiemu a večnému rozumu, ktorým nie je nič iného než autorita Boha, ktorý prikazuje a zakazuje, je preto daná súčasne s existenciou ľudskej slobody. Platí to tak pre ľudí ako jednotlivcov, tak aj v ich spojení do spoločnosti. ...

(Liberáli odmietajú tradičnú katolícku náuku, že štáty a vládcovia sú povinní podriaďovať seba aj štáty, ktoré spravujú Bohu a jedinému pravému katolíckemu kresťanskému náboženstvu.)

... Ale podľa vzoru Lucifera, ktorý vyriekol rúhavé slová: „Nebudem slúžiť“, usilujú mnohí pod menom slobody o absurdnú bezuzdnosť. **K tým patria stúpenci tak široko rozšíreného a vplyvného spôsobu života, ktorí odvodzujú svoje meno od slobody (libertas) a chcú byť nazývaní**

liberálmi.

... V základnej myšlienke celého racionalizmu je vláda ľudského rozumu najvyššia. Rozum odmieta povinnú poslušnosť božskému a večnému Rozumu, vyhlasuje sa za nezávislý (*sui iuris*) a navrhuje tak seba za najvyšší princíp, za pôvodcu a sudcu všetkej pravdy. **Rovnakým spôsobom popierajú stúpenci liberalizmu akúkoľvek božskú moc, ktorú by sme mali v živote poslúchať, tvrdia, že každý je sám sebe zákonom. ...**

(Pápež Lev XIII. Tu v skratke definuje morálny subjektívizmus, ktorým sa dnes riadia mnohí katolíci odmietajúci tradičnú cirkevnú náuku napr. o manželstve, štáte, sexuálnej morálke a pod. Aj mnohí katolíci prijímajú túto náuku ako niečo dobrovoľné na trhu ideí nie ako všeobecnú ľudskú povinnosť.)

... Vo verejnom živote sa štátna moc oddelí od svojho pravého a prirodzeného daného základu, o ktorí sa opiera celá jej moc k podpore všeobecného blaha: **a je to potom vôľa väčšiny ľudu, ktorej sa prisudzujú zákonné rozhodnutia čo sa má a čo sa nemá robiť - to je cesta úpadku do panstva tyranie. ...**

(Kritika demokracie a tzv. vôle ľudu, základu dnešnej EU a všetkých štátov, ktorých ústava tvrdí, že štát je utvorený z vôle ľudu a nie z vôle Božej. Zároveň pápež varuje, že demokracia je cestou k tyranii.)

... požaduje pre každú jednotlivú osobu a čo tak veľmi odporuje cnosti nábožnosti: tzv. sloboda kultu. Základná myšlienka, o ktorú sa táto opiera je tá, že: **každý má voľnosť vyznávať akékoľvek ľubovoľné náboženstvo alebo aj vôbec žiadne. ...**

(Kritika tzv. „práva“ vyznávať akékoľvek náboženstvo, základného „práva“ všetkých liberálnych demokracii.)

... To však nie je , ako sme povedali, sloboda, ale zneužitie slobody, ako aj hanebné otroctvo duše pod hriechom. ...

... Je to Boh, ktorý človeka stvoril k pospolitému životu a umiestnil ho do zväzku bytostí rovnakého druhu ... **Preto má občianska spoločnosť, práve preto, že je spoločnosťou, uznať Boha ako svojho Otca a Pôvodcu a slúžiť mu ako svojmu Pánovi a Veliteľovi v úcty plnej bázni.** ...

(Povinnosť spoločnosti a štátu uznať Božiu moc a mocenskú prioritu.)

... Ak je teda pre štát nevyhnutné, aby sa hlásil k jednému jedinému náboženstvu, **má sa hlásiť jedine k pravému náboženstvu.** Toto ako také nie je zťažko poznať, menovite v katolíckych štátoch, pretože na sebe nesie zreteľne známky pravdy. ...

(Povinnosť štátu hlásiť sa ku katolíckemu kresťanstvu.)

... Pripustením neobmedzenej slobody prejavu a tlače nezostane už nič sväté a neporušené, nič nebude ušetrené

... Je správne, že autoritou zákonov sú práve tak držané v medziach bludy roztopašného ducha. ...

... To isté platí tiež ohľadom tzv. slobody vyučovania ... Z toho je jasné, aká nerozumná je vyššie uvedená sloboda a ako je skutočne schopná rozvrátiť ducha od základu: ak totiž každý verí, že sme podľa svojej vôle učiť všetkému, čo si myslí. ...

(Encyklika kritizuje slobodu vyučovania na školách v duchu liberálneho laicizmu.)

Encyklika Leva XIII. : Immortale dei / 1. novembra 1885

.... štátna moc podľa svojej povahy má za svojho pôvodcu Boha, pretože Boh sám je jediný pravý a nezávislý Pán a Majster všetkých vecí ...

... Právo vládnuť ale nie je samo o sebe nutne spojené s určitou formou štátu, môže prijať tú či onú štátnu formu, ak to účelne podporí spoločné blaho a prospech. ...

(Veľmi podstatná pasáž, ktorá nás poučuje, že neexistuje jediná dokonalá forma štátu, teda ani demokracia, ktorú nám natískajú ako sekulárnu dogmu.)

... Bol čas keď sa štáty riadili náukou evanjelia, keď kresťanská múdrosť a jej božská sila prenikala zákony, štátne zriadenie, mravy ľudu a všetky poriadky a vzťahy občianskej spoločnosti. ... Kňazstvo a kráľovstvá, Cirkev a štát, žili v šťastnej svornosti ... Štát, týmto spôsobom usporiadaný, niesol ovocie nadovšetko krásne, ktoré dodnes neupadlo do zabudnutia. ...

(Tu pápež jasne hovorí o tom, že stredoveká Christianitas bola šťastným obdobím Cirkvi a štátu. Osvietenécké bludy o temnom stredoveku akceptované mnohými katolíkmi a idea modernej sekulárnej demokracie je týmto popretá skrze pápežské dokumenty.)

... Keď však v 16. storočí bola vyvolaná ona nešťastná a poľutovaniahodná túžba po novotách, tu vznikol najprv zmätok ohľadom kresťanského náboženstva. Keď potom všetko prekročilo svoju prirodzenú cestu, bola v zápätí strhnutá do utrpenia aj filozofia a od toho aj všetok poriadok občianskej spoločnosti. Tu je ten východzí bod nových bezuzdných náuk o slobode, vymyslených za urputných vzbúr 18. storočia a proklamovaných za základné nauky a hlavné zásady „nového práva“, ktoré bolo predtým neznáme a ktoré sa v nejednom ohľade odchyľuje nielen od kresťanského, ale aj od prirodzeného práva. Najvyšším predpokladom všetkých týchto náuk resp. moderných zásad je táto veta: Ako totiž všetci ľudia sú si prirodzenosťou rovní (similes) a patria k rovnakému rodu, tak sú si tiež v praktickom živote štátnom vzájomne postavení úplne na roveň (pares). Každý človek je preto podľa toho tak svojprávny (sui iuris – svojim vlastným zákonodarcom), že nie je nijako podrobený autorite druhého. Môže preto o všetkých veciach úplne slobodne ako chce zmýšľať a robiť čo sa mu páči. Nikto nemá právo rozkazovať iným. V spoločnosti, založenej na týchto zásadách, nie je inej verejnej autority ako vôle ľudu, ktorý je sám sebe jediným veliteľom a od toho (si osobuje právo) rozkazovať sám sebe. Preto si ľud volí svojich zástupcov, na ktorých prenáša vládu; a síce nie ako im prináležiace právo, ale ako na svojich splnomocnencov, ktorí vykonávajú toto právo v mene ľudu. ...

(Asi najpodstatnejšia časť encykliky popisujúca genézu revolúcie, jej etapy, jej základné postuláty a jej prax. Tie postuláty, s ktorými sa dnes identifikuje množstvo, ak nie väčšina katolíkov a sú hlásané ako niečo čo je kompatibilné s cirkevnou náukou. Luther, Kalvín, Hus a ďalší sú dnes v rámci ekumenizmu oslavovaní.)

... Z toho je zrejmé, že takto zriadený štát nie je ničím iným než neusporiadaným davom, ktorý sám seba poučuje a sebe samému vládne. Z toho vyplýva, že taká spoločnosť sa necíti nijako zaviazaná Bohu, preto sa aj verejne nehlási k žiadnemu náboženstvu a tým menej sa stará o to, nájsť medzi mnohými náboženstvami jediné pravé. ...

(Z týchto a nasledujúcich pasáží jasne vyplýva nielen to, že finančná odluka Cirkvi od štátu je blud, ako to opakovane učila Cirkev, čiže financovanie Cirkvi štátom, ale aj ideová a náboženská odluka je blud. Inými slovami podľa katolíckeho učenia: štát je morálne povinný vo vzťahu k Bohu prijať katolícke kresťanstvo ako štátom podporovanú vieru.)

.... Každá otázka, týkajúca sa náboženstva, je odkazovaná na slobodné rozhodnutie jednotlivcov podľa ich súkromnej mienky. ...

... Čo z toho vyplýva je jasné: osobný názor nie je viazaný objektívnym zákonom a je záležitosťou slobodnej záľuby každého, či chce Boha ctiť alebo nie; nastupuje neobmedzená názorová ľubovôľa, bezuzdná sloboda vo zverejňovaní názorov.

Pokračovanie v II. časti

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/liberalne-komunisticke-a-narodne-socialisticke-trendy-vo-vztahu-k-uceniu-cirkvi-i/>